

Hilari de Cara
Quaderns del port

Premi Jocs Florals de Barcelona 2018

Proa

HILARI DE CARA

Quaderns del port

PREMI JOCS FLORALS DE BARCELONA 2018

EDICIONS PROA

BARCELONA

2018

Un jurat format per Manuel Forcano (president), Àngels Gregori, Jaume Pons Alorda, Jordi Marrugat, Ponç Pons i Josep Lluch (vocals) va concedir a aquesta obra el Premi de Poesia dels Jocs Florals de Barcelona 2018.

**Ajuntament
de Barcelona**

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny

Imatge de la coberta: © Solodov Aleksei / Shutterstock

Primera edició: novembre del 2018

© 2018 Hilari de Cara Casaleiz

Drets exclusius d'aquesta edició:

2018 Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-7588-737-1

Dipòsit Legal: B-20.344-2018

Índex

<i>Al llarg fil de seda del temps</i>	13	
<i>Es tanca un diumenge i no ha passat res de nou</i>		14
<i>La indicible nit xopa de gebre i pluja</i>	15	
<i>Crida als balcons nus o ornats d'oratge</i>	16	
<i>Allà on la llera mai drenada</i>	17	
<i>Si pogués capgirar la roda i el fus</i>	18	
<i>Caront es venta la cara suada</i>	20	
<i>Tot té possiblement una raó</i>	21	
<i>La imminència de dir allò que és 'à bout de souffle'</i>		22
<i>No aniré al martell del moll</i>	23	
<i>Avui he vist entre el plugim</i>	24	
<i>L'estiu put a les jonqueres</i>	25	
<i>Una cisellada de pluja, la darrera</i>	26	
<i>Als meus millors malsons</i>	27	
<i>Amb una ditada fonda he foradat</i>	28	
<i>Cada vegada li costava més</i>	29	
<i>Te n'has anat, fa temps, sempre</i>	30	
<i>No hi ha istmes, els ponts s'enrunen</i>	31	
<i>S'ha esdevingut per un instant l'esplendor</i>		32
<i>T'esper, sol, perquè em guareixis</i>	33	
<i>Llavors el so, diguem el so</i>	34	

<i>Vivim a les arestes oposades</i>	35	
<i>Aquesta nit no em veurà gaire</i>	36	
<i>La tarda supura exultant llaüts</i>	37	
<i>La mar llambrega al sostre</i>	38	
<i>Ab, si es pogués mirar l'espill</i>	39	
<i>Alenam en aquest petit punt blau gens perdut</i>		41
<i>No saps mai a què t'obliga una flor</i>	42	
<i>Una visita obligada, inevitable</i>	43	
<i>La xalocada en crema les escasses</i>	44	
<i>Em bec un gintònic</i>	45	
<i>Sobre el pont petit</i>	46	
<i>Vols desxifrar la tèrbola</i>	47	
<i>Vos vull, de vegades, lluny, riuet</i>	48	
<i>Vi i un bes de gambes</i>	49	
<i>No hi ha amor</i>	50	
<i>Alenen, panteix, en caminar amunt</i>		51
<i>Així t'estim, tal-</i>	52	
<i>Al teu balcó tres</i>	53	
<i>Si per viure entre la llum i els teus dits frescs</i>		54
<i>Grassa, espessa, tinta de la terra</i>	55	
<i>La pluja, com l'espasa i la follia</i>	56	
<i>Tant avui com tots els enguanys</i>	57	
<i>La lassitud et corca el cor</i>	58	
<i>Cada objecte rememora, viu i passa</i>	59	

<i>No em tocarà pagar mai pagar</i>	60
<i>La lluna creix versàtil, trenta</i>	61
<i>Sota els núvols, les pomes de les branques</i>	62
<i>Visc: som un laberint de venes</i>	63
<i>El cos, allà on s'amaga el cos, potser</i>	64
<i>Deixa que et dicti l'erm quan et diu</i>	65
<i>La fusta lacada dels portells</i>	66
<i>On se'n va el temps?</i>	67
<i>Encara és mut el rossinyol</i>	68
<i>Res no és mai silenci, tot alena</i>	69
<i>Cala Murta</i>	70

Al llarg fil de seda del temps
els nostres llinatges ara es diuen
espai en blanc, oblit, mans humides,
sense oxigen, en llevar-nos, quan el sol
encara fred ens fereix els ulls
a través de les cortinetes,
i, més potent que un cràter adormit,
els torterols dels carrers estrets en coma profund
ens viu dedins i no ho sabem,
els nostres braços entumits de tant d'amor,
bàrbarament, de vegades, palesen el foc
més enllà de qualsevol bri de raó,
foscament, la flama viva, els llits joiosos,
les besades, l'amor, la veu de l'ardor.

Es tanca un diumenge i no ha passat res de nou,
el riuet ha corregut sota el meu balcó,
qualque ànec sodomitzat d'avorriment,
unes palmeres quietes, cap trucada
de veus generoses, sorprenents, inesperades,
hecatombes brutals a Anglaterra.
Res no sembla commoure, però, el trànsit
dels capgrossos, lent, lleuger, ensopit.
Em fan mal les temples perquè anit i demà
ha de ploure sorra i deixalles. Sent a dir
que ha mort un escriptor impostat a Marràqueix,
res a plànyer, ni tan sols sabia que encara fos viu,
m'és ben igual. Cap vella amant truca
a la meva porta i potser la meva carn ho voldria,
però avui és un dia d'aquells que tant m'és,
el riuet s'esmuny quasi maldestre
arran de les tavernes buides.

La indicible nit xopa de gebre i pluja
s'abraça al silenci, un altre cop
la paraula s'enreda amb els noms
del rierol, la fruita, l'oceà;
no gos demanar claus ni sentit
al laberint, per cas no cops res,
traduesc amb maldestresa del buit,
i, com d'habitud, tu fuges, t'escapes,
bella, desabillada, emboirada
amb la fosca nuesa del fulgor.

Crida als balcons nus o ornats d'oratge,
al caliu sempre encès o encara esfèric,
crida a l'embat sobre les alzines,
criden a l'ull de l'alicorn i als éssers pastats
d'estius plens, crida als gerds i al temps
de figues. La nit està feta d'això i el vel
que cobreix com una segona veritat,
com una segona o enèsima pell, fa brollar
dels espills tantes incerteses veres;
vosaltres, jo quan us cerc, quan em defugiu,
tots esdevenim una esponja xopa,
què importa un cos concret?
Què importa una veu precisa i clara?
La nit és la nit i és inexplicable.